

ΤΟ ΟΡΟΔΟΓΙΟΝ

ΠΟ τὸ τράμ εἶδον τὸν φίλον Βουλοκέρην διερχόμενον τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος μὲ τέτοια μεῦτρα, ὅστε ἐσπεύσα νὰ κατέλθω τοῦ τράμ εὐθὺς διὰ νὰ τὸν ἔρωτήσω τί ἔχει.

— Λοιπὸν τί ἔχεις, Βουλοκέρη; Εἶσαι ἀγνώριστος.

— "Αφοσέ με, ἀδελφέ. Φαντάσου δτὶ παρ' ὄλιγον νὰ μὲ φυλακίσουν.

— Τί μοῦ λές; Καὶ πῶς;

— Γιὰ ἔνα καταραμένο ῥωλόγι ποῦ εὔρηκα αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ τὸ δποῖον ὡς εύσυνείδητος πολίτης ἐπῆγα εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς συνοικίας μου. Ἀκόμη ἀηδιάζω. "Εχεις πέντε λεπτῶν καιρόν;

— Βεβαίως.

— "Ακουσέ με λοιπόν. Καὶ ὡφελήσου ἀπὸ τὸ πάθημά μου. Μὲ τὸ περὶ οὐ διάλογος λοιπὸν ῥωλόγι, παρουσιάσθην εἰς τὰς ἐννέα τὸ πρωὶ εἰς τὸν ἀστυνόμον. Ο κύριος αὐτός, δστις μόλις εἶχε τελειώσει τὸν καφέν του, διέταξε νὰ μὲ εἰσαγάγωσι καὶ χωρὶς νὰ μοῦ εἴπῃ νὰ καθήσω, οὔτε νὰ μὲ χαιρετίσῃ, εἴπε :

— Τί θέλεις:

Εἶχα ἀκριβῶς ὅψιν ἐπίκαιρον: τὸ εὐχάριστον μειδίαμα ἀνθρώπου ἐπιτελοῦντος τὸ καθηκόν του καὶ ἀναμένοντος εὐχαριστήρια.

·Απεκρίθην :

— Κύριε ἀστυνόμε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ καταθέσω εἰς χεῖράς σας ἐν ὠρολόγιον τὸ δποῖον εὔρον αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ τὸ δποῖον . . .

Δὲν εἶχα τελειώσει καὶ δ ἀστυνόμος ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως :

— "Εν ὠρολόγιον! ἐν ὠρολόγιον!

·Επειτα προσέθηκε ξηρῶς :

— Δός τό μου.

Τὸ ἔδωκα. ·Επὶ πολὺ τὸ ἐγύρισεν ἀπ' ἔδῶ καὶ ἀπ' ἔκει, τὸ ἔξητασε λεπτομερέστατα, ἔπειτα εἴπε :

— Ναι, εἶναι ὠρολόγι καὶ ἔχει καὶ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ κτήτορος.

·Επειτα μοῦ ἔρριψε μίσχον ὑματίαν ἢ δποῖα δὲν μοὶ προοιώνιζεν οὐδὲν καλὸν καὶ ἔξηκολούθησε βιαίως :

— 'Ενόσεις, εύρισκονται καὶ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ κτήτορος χαραγμένα ! !

— Τὰ παρετήρησα καὶ ἔγω, κύριε ἀστυνόμε.

— Καὶ ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ ῥωλόγι;

— Εἰς τὴν δόδον Φυλῆς, εἰς τὴν γωνίαν.

- Χάμω;
 — Ακριβῶς.
 — 'Αρκετὰ περίεργο πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, δίπτων μοι βλέμμα
 ὅποπτον καὶ ἔρευνητικόν. Χάμω; Μου φαίνεται πῶς ὁ τόπος δὲν ἦτο
 κατάλληλος διὰ ν' ἀφῆσῃ κάνεις τὸ 'ρωλόγι του . . .
 — Αὐτὸς μου φαίνεται κι' ἐμένα . . . εἶπον μειδιῶν.
 'Ο ἀστυνόμος μοι λέγει ξηρῶς:
 — 'Αρκεῖ! Δὲν ζητῶ τὴν γνώμην σου!
 Αὔτοτιγμεὶ ἔπαυσα νὰ μειδιῶ.
 Αὔτος ἐξηκολούθησε:
 — Καὶ ποῖος εἶσαι σύ;
 Εἶπον τὸ ὄνομά μου:
 — Ποὺ κατοικεῖς;
 — 'Οδός Φυλῆς ἀριθ. 82.
 — Ποῖοι εἶναι οἱ πόροι σου;
 Τοῦ εἶπον ὅτι ἡμην εὕπορος κτηματίας.
 — Ποίαν ὥραν ἀκριβῶς εὑρες τὸ 'ρωλόγι;
 — 'Ησαν τρεῖς τὸ πρωΐ.
 — "Οχι ἀργότερα; ἀνεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ ἀστυνόμος.
 Επειτα ἐξηκολούθησε:
 — Τί ἔκαμνες εἰς τὰς τρεῖς τὸ πρωΐ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Φυλῆς,
 ὅπου λέγεις ὅτι κατοικεῖς;
 — Πῶς, λέγω;
 — Ναι, λέγεις.
 — 'Αφ' οὖ τὸ λέγω, σημαίνει ὅτι ἔτσι εἶναι.
 — Θὰ τὸ ἔξακριβώσωμεν. Μὴ ἀπαντᾷς ἀσφίστως. Σ' ἐρωτῶ τί ἔκα-
 μνες τέτοιαν περασμένην ὥραν τῆς νυκτός, εἰς συνοικίαν ἡ ὅποια ἵσως
 δὲν εἶναι ίδιαή σου;
 — Μά, ἀπεκρίθην, ἐπέστρεφα ἐκ φιλικῆς συναναστροφῆς.
 — 'Α! μπᾶ!
 — Πῶς ᾖ! μπᾶ! Βεβίως.
 — Λοιπόν, σὲ συγχαίρω, ὡραῖον βίον διάγεις!!
 Καὶ μετὰ στιγμαίαν σιγήνη:
 — Κατεδικάσθης ποτέ, Βουλοκέρω;
 — 'Η ἐρώτησις αὕτη ὑπερέβαινε πᾶν δριον. 'Ανεφώνησα ὄργιλως:
 — "Αν κατεδικάσθη; Μὰ γιὰ ποῖον μ' ἐκλαμβάνετε; 'Ξεύρετε ὅτι
 μ' ἐνοχλεῖτε μὲ τὰς ἀνακρίσεις σας;
 Εἶπον, ἀλλ' εὐθὺς ἐνόμισα ὅτι ἡ ἐσχάτη μου ὥρα ἤλθε. Δι' ἐνὸς
 ἀλματος ὁ ἀστυνόμος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἐβάδισε πρὸς
 ἐμέ, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμόν του. Τὰ μάτια του ἐκόντευχαν νὰ
 ἔβγουν ἀπὸ τὴν κόγχην των.
 — Τί πρᾶγμα εἶπες; ἐθρόντησε.
 Προσεπάθησα νὰ εἴπω κάτι, ἀλλὰ δὲν μοι ἀφῆκε καιρόν. Κυριολε-
 κτικῶς ὡρύετο:

— Μὲ τέτοιον τρόπον ἀποκρίνεσαι εἰς τὴν ἀρχήν ; "Α ! θέλεις νὰ κάμης τὸν κάμποσον ; Θέλεις νὰ εἰρωνευθῆς τὸν νόμον καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ; Θὰ σοῦ δειξῶ λοιπὸν ἐγώ .

Καὶ κτυπῶν τὴν πυγμὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, μεστῆς ἔγγραφων :

— "Α ! διαβόλου τενεκέ, μήπως σὲ γνωρίω ἐγώ ; Ειεύρω γάρ ποῖος εἶσαι ; Λέγεις δὲ ὃνομάζεσαι Βουλοκέρης ! Ειεύρω ἐγώ ἂν αὐτὸν ἤναι τὸ σὸνομά σου ; Λέγεις δὲ κατοικεῖς εἰς τὴν ὁδὸν Φυλῆς ; Ποία ἡ ἀπόδειξις τούτου ; Λέγεις δὲ εἶσαι εὔπορος κτηματίας ; Πρέπει νὰ τὸ ἔξακριθώσω .

"Ημην ἀπολελιθωμένος .

— "Ολα αὐτὰ δὲν εἴναι βέβαια πράγματα, ἔξηκολούθησεν δὲ ἀστυνόμος, καὶ ἔχω μίαν ὑποψίαν ! Δὲν εύρηκες τὸ ρωλόγι τὸ ἔκλεψει !!

— Τὸ ἔκλεψα ;

— Ναί, τὸ ἔκλεψεις καὶ ἔπειτα ἥλθεις νὰ τὸ παραδώσῃς, διότι τὸ ρωλόγι εἶχε τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ιδιοκτήτου καὶ δυνατὸν ν' ἀνεκαλύπτεσθαι. Καὶ τίς ἔεύρεις ἂν μόνον τὸ ρωλόγι ἔχης κλέψει. Θὰ τὸ ίδωμεν.

'Εκ τοῦ θορύβου εἶχεν εἰσέλθεις εἰς ἀστυφύλακα . 'Ο ἀστυνόμος τῷ εἶπεν .

— 'Ερεύνησον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον !

'Ο ἄνθρωπος ημην ἐγώ . 'Εντὸς δευτερολέπτου, ἡρευνήθην, ἐψηλαφήθην, ἔξητάσθην ὅλος .

— "Α ! θέλεις νὰ μοῦ κάμης τὸν κάμποσον ! Ἐφώνησε πᾶλιν δὲ ἀστυνόμος, θὰ σοῦ δειξῶ ἐγώ ! Ψάξετε του τὰ μανίκια, ἀνοίξατε του τὰ σκέλη μήπως ἔχῃ τίποτε κρυμμένο μέσα ! . . .

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τούτων ἡ φωνὴ τοῦ Βουλοκέρη ήλλοιώθη . 'Αλλα 'έπειδὴ ἐγώ ἐγέλων μέχρι δακρύων, ἔκεινος ἀνεφώνησεν :

— "Ας ἔχαναθρῶ κάννα ρωλόγι πᾶλιν ! . . .

Καὶ ἔσεισε τὸν γρόνθον του δίκην ἀπειλῆς πρὸς τὸ μέλλον.

ΤΣΑΚΠΙΝΗΣ

Τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ κ. Ιωάννῃ Αρδένη

1

ΑΛΛΟ 'ς τὴν γῆ 'ς τὸν ἄνθρωπο δὲ μένει
Παρὰ τὸ γέλοιο. Οἱ πόνοι φεύγουν, πᾶνε
Καὶ μέσα 'ς τὴν καρδιὰ τὴν πληγωμένη
Οἱ πρῶτοι μου παλμοὶ μεμιᾶς ξυπνᾶνε.